

er udkommen, ikke kan bruge den, hvor Tilfælbet indtræder, men appellerer til heelt andre Maader at faae Sagen afgjort paa. Det høit-ærede Thing vil mindes Bestemmelserne i den nævnte Lovs § 4; der ere i korte Træk disse: Naar det viser sig, at en Kirke i tre paa hinanden følgende Aar ikke har havt den fornødne Plads til Kirkegængerne, og det derhos af Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet paalægges Kirkeieren at udvide Kirken, men denne da ikke gjøre det, skal Sagen søges afgjort ved Domstolene, og skulde det vise sig, at Forholdet ikke efter de bestaaende Retsforhold kan ordnes paa en i kirkelig Henseende hensigtsmæssig Maade, skal Sagen faae sin endelige Afgjørelse ved en Lov. Under disse Omstændigheder finder jeg, at Thinget, inden det endelig bevilger disse 3,500 Rb., maa ønske at vide, hvorledes egentlig Kirke- og Underviisningsministeren staaer til dette Forhold; maaſkee har han bundet sig saaledes ligeoverfor Finansministeren som Bestyrer af Monarkiets Domænevæsen, at han ikke længere kan bruge den Fremgangsmaade, der er hjemlet i Loven af 19de Febr. 1861; maaſkee er han af den Mening, at denne Lov, uagtet den saa nylig er udkommen som et Resultat af den hele Lovgivningsmagts Virksomhed, ikke kan benyttes, at han ikke med Nytte kan anlægge en Retsſag, fordi han ikke venter, at der vil blive tilkjendt ham Ret til at fordre Kapellens Anlæggelse eller Kirkens Udvidelse; eller maaſkee finder den ærede Minister det ikke hensigtsmæssigt at søge denne Sag afgjort ved Dom. Det forekommer mig, at det er naturligt, at Thinget maa ønske disse Punkter oplyste, forinden det endelig giver sin Indvilgelse til, at disse 3,500 Rb. betales. — Der er endnu et Punkt, som maaſkee kunde kræve en nærmere Opklaring, og det er, hvorvidt Ministeren seer sig istand til at ſtaffe Bedligholdsſesomkostningerne tilveie; men jeg skal meddele, at da jeg igaar gik her til Thinget, hittede en Mand, som jeg har fuld Tillid til, at han i Forening med en Anden vilde gjøre sit Bedste for at ſtaffe disse Bedligholdsſesudgifter tilveie; jeg har den Tro, at han baade kan og vil ſtaffe dem tilveie, og jeg skal derfor

ikke af dette Hensyn reise nogensomhelst Opposition.

Winther: Med Hensyn til det Forslag, der blev omtalt af den ærede sidste Taler skal jeg tillade mig et Par Ord. Jeg hører ikke til det Mindretal, der har tiltraadt dette Forslag; men jeg har heller ikke Noget imod, at denne Post udgaaer; dersom den ærede Minister, fra hvem den er kommen, troer, at det kan gaae an, og at der ikke opstaaer nogen Forlegenhed derved, og derfor skal jeg for mit Vedkommende gjøre min Afstemning afhængig af, hvorledes den ærede Minister udtaler sig om dette Punkt. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 3 angaaende et „hyderligere Tilskud til Sædomsſkrivningstillægene ud over de nysnævnte 15,000 Rb. — 10,000 Rb.“ til Theatret, skal jeg, da jeg er En af dem, der have været med at stille dette Forslag, udtale, hvorfor jeg har deeltaget dertil. Det har forekommet mig, at der i Theatersagen hersker et vist Træl over Thinget til at bevilge, hvad der forlanges. Dengang man fik den Ordning, som endnu i det Væſentlige findes Sted, udtaltes det stærkt og skarpt, at det var ſaa at ſige et Væſpørgsmaal for Danmark, at man holdt Theatret som en national Kunſtanstalt; og jeg tør ſige, at der var Mange, der lode sig bestemme af dette Udsagn og den Maade, hvorpaa det blev gjort gjældende. Jeg kan nu, efterat man har ſaaet en ſaadan Overenskomst som den, der da kom iſtand, ikke have Noget imod, at man ogsaa opſylber, hvad der ſaa at ſige var ſlaaet fast ved Fleertallets Tiltrædelse af den da truſne Foranſtaltning; men efterat dette er fremhævet ſaa stærkt, for at faae os til at bevilge Penge, troer jeg ogsaa, at de, der finde, at der gaaer uforholdsmæssig Meget til Theatret af Statens Midler, kunne have Ret til at gjøre det ſamme Hensyn gjældende, for at indſtrænke Bevillingen, naar man er gaaet ud over det tidligere Vedtagne. Allerede under anden Behandling berørte jeg dette ganſke kort, og jeg skal derfor ikke idag udbrede mig videre derover, men ſkal blot gjøre opmærksom paa, at efter min Formening kan man med Sandhed ſige, at en af de Kunſtarter, der udøves ved Theatret, nemlig Balletten, ikke